

AKATALPA

Temmuz 2020 - Sayı 247

Aylık Şiir ve Eleştiri Dergisi

ISSN 1305 - 7685

Osman Serhat ERKEKLİ

MAHALLE ARASINDA MIRILDANMA

Yaz geceleri camdan cama sesler:
Şu Dağlarcam şu Dağlarcam
Bahçeden bahçeye bağır:
Yıldızlar Tanrı meyvesi değil mi
Sokak aralarında rastladıkça
Her incirin altında sağır Buda
Sanki İsa çarmlıktan inmedi
Muhammed'in yüzü örtük
Kudüs Medine Kalküta
Yaz geceleri pencereden pencereye
Ne virüs ne karantina
Taranta Babuya Mektuplar Nâzım'ın mı
Dünya elimizde bir elma
Isıralım mı saklayalım mı
Yaz geceleri pencereden pencereye
Fırlatalım mı

19 Mayıs 2020

Sevil AVŞAR

GEÇİYORDU

Gecede terlemiş atlar geçiyordu
Atlar koşuyordu kalabalık sessizliğimde
Sesimi bildim tanrılar, yakalanırım
Sessizce geçip gittim o yılların hüznünden

Gecede susmuş erkekler geçiyordu
Erkekler geçiyordu üzgün sözcüklerimde
Sözcüklerimi bildim tanrılar susuyordu
Sessizce söyleyip gittim yolların üzerinden

Gecede söylenmiş şiirler geçiyordu
Şiirler geçiyordu yıldız tozlarına teslim
Yıldızlarımı bildim ışsız sandıkları
Sessizce yüklenip gittim uzakların izinden

14 Haziran 2020

Murat KARACAN

ŞAİR CAMBAZ ve TANRI

Osman Serhat Erkekli'nin gördüğü şiire

Geceye sığınan ne varsa
Tanrı bekliyor,
Işık altında
Düşüncelerin ağıt
Kâğıtların boş olduğunu gördüm.
Arkası hayal meyal
görünen ne varsa
Gıdıklıyor aklımızı
İnsanların söze tav
Her güzel dizenin
ölüme düştüğünü gördüm
Ölümün şiir olduğunu

Sokakların sonu yok
Bu sonbahar karanlık
Güneşin faydasız
Lambaların esir olduğunu gördüm.
Gökyüzü bulutlardan dökülüyor,
Bulutlar telden.
Dünyanın ipten ipe atladığını
Cambazın şair olduğunu gördüm
Ölümün cambaz olduğunu

Dünya güzel
Güzellik geçici
Kimler güzeldi kimler geçti
Yeryüzü yemyeşildi
İnsanlar hep gri
Dünyanın insana döndüğünü gördüm
Tanrının şair
Ölümün Tanrı olduğunu gördüm...

Ankara, 11.05.2020

Bilal Acarözmen, Gülçin Yağmur Akbulut, Hüseyin Alemdar, Serap Aslı Araklı, Seçil Avcı, Sevil Avşar, Mehmet Bayır, Sertaç Çıralı, Ramis Dara, Muzaffer Develi, Ahmet Şerif Doğan, Barış Erdoğan, Seda Eriş, Osman Serhat Erkekli, İzzet Erten, Volkan Hacıoğlu, Süleyman Berç Hacil, Nihan Işiker, Erkan Kara, Zeynep Karaca, Murat Karacan, Nevzat Konşer, Erdoğan Kul, Salih Mercanoğlu, Musa Öz, Nurgül Özlü, Yaşar Özmen, Türker Özşekerli, Ozan Öztepe, Hüseyin Peker, Onur Sakarya, Halil Şahan, Esat Şenyuva, Selami Şimşek, Şerif Tezgörenler, Yeprem Türk, Recep Uluçay, Hakan Unutmaz, Özgür Zeybek.

DAĞLARCA DAĞLARIN ARDINDA O'NA MEKTUP

Serap Aslı ARAKLI

Sevgili Dağlarca,

Çekmeceye diğer tekini bekleyerek ömrünü tüketen bir çorap gibiyim günlerdir. Sen gittiğinden beri “Bugün ağam sudan soğuk bakıyor!” naz cümlesi anlamsız. Korona, Covid-19 ne dersek diyelim hep umudumuzdan çalıyor şu sıralar. Bense tüm teknolojik akıl çeldiricilerin nihayetinde kalem ve kâğıda sarılıyorum. Bana seni hatırlatan Kadıköy’ü özlüyorum. Sokağa çıkınca Kader filmindeki Bekir karakteri gibi kendimi rıhtıma bırakacağım. Senin bana söylediğin “Sürekli yaz, sürekli not al. Yazdıkça gelişirsin, yazdıkça öğrenirsin.” sözlerin geliyor aklıma. Çok yazıyorum ama çok da siliyorum. Bunu burada neden dedim, olmadı sil baştan... Bütün sadeleştirmelerden sonra kalan özü dolduruyorum şiirime. Yılanın başını küçükken ezeceksin de derdin. Kendime acımasızım, sen varsın da bana kızacakmışsın gibi mısralarımı uzun uzun süzüyorum, düzeltiyorum.

Her şair bir yolculuktur aslında. Benim sana yolculuğum 2001 yılında başladı. Yağmurlu bir günde Beşiktaş’tan bir vapur kalktı, Kadıköy’e yanaştı. Ben o yıllarda günlüklerimden sonra lise defterime şiirler yazmaya başlamıştım. Korkuyordum, yazdıklarımı sesli okumaktan bile hatta ürperiyordum. Sesimi kendime bile duyurmaktan korkuyordum. Hayat Kafe, senin köşen, babamla oynadığınız tavlanın pul sesi aradan geçen yirmi yıla rağmen hâlâ kulağımda. Sonrasında Ömür Abla’nın hazırladığı enfes ikramlar. Annemle evine ilk gelişimizde ayrılırken anneme: “Bir dahaki gelişinizde börek yapalım, o yönümüzü de görün.” demiştin. Radyoda kısık seste maçları takip ederken, babamla derin derin şiirden konuşurdunuz. Ben gelip dizine kafamı koymak isterdim. Nedense herkesi keskin bir bakışla yere serecek olan Dağlarca, bize “Aman kızım bu işlere bulaşmayın” merhametiyle bakardı. Babama da -biraz da babaannemin yönlendirmesiyle- köyüne gidip hıyar yetiştirmesini tavsiye ederdin. Şiir, şair, antoloji, ödüller her şeyden konuşurdunuz; sonunda sen bir hiddetlenirdin ki bu rüzgârlı dakikalardan sonra masaya tavla gelirdi mutlaka. En çok onda birleşirdiniz. Seninle ilk sohbetlerimiz hep doğanın kirletilmesi, artık organik ürünleri bulmanın güçlüğü üzerineydi. O zamanki hayalim biyolojiden de konuşurduk ekseri. Belki kendince beni bilimle yoğurarak edebiyat virüsünden koruyordun. O zaman virüs de yoktu korona da.

Sayenizde Kadıköy’ün sonbaharını ayrı sevdim hep. Yine öyle bir günde yanına sokulup: “*Üfleme bana anneciğim korkuyorum/ Dua edip edip, geceleri./ Hastayım ama ne kadar güzel/ Gidiyor yüzer gibi, vücudumun bir yeri.*” mısralarını neden yazdığını sormuştum. Benim çocukluğumda da dudaklarımdan sıklıkla dökülen bu sözcüklerdeki çocuk acaba sen miydin? Dağlarca da askeri bakışlarından önce benim gibi korkulu bir çocuk muydu? Her şeyden önce şiirindeki Allah, dua, tılsım, metafizik imgeler. Benim okuduğum gündelik şiirler içinde ayrı bir yerde duruyordu.

Şimdilerde kim ölürse onu çok seviyoruz, kim göçerse onun şiirlerini okuyoruz, kim eksildiyse adına ödül düzenliyoruz. Anlayacağım sen varken neyse yine o, senin gidişinle hiçbir şey değişmedi. Sadece internet daha çok

Onur SAKARYA

FAKİR ACILAR

ve uzakta bir şilep patlıyordu
Ellerimiz en boktan brriketten yapılmıştı
ve yıkılıyorduk
“Seni çok sevmeler” çok büyük bir komploydu
çünkü;
Bu işin pastanesi var,
muhallebisi var,
gazozu var,
ilacı yok
Küçük bir emrahtan üretilmiş bir kardeş
çekirdek çitliyordu
Ve rambo izliyordu:
çünkü ilk kanı çürümüş bir güneş akıtmıştı
Damda güvercinler vardı ve aynasızlar çok mutsuzdu
77 model mobiltelefonlarla yatarak giden
briyantınli delikanlılar vardı
Bir sübyanın eline tutuşturulmuş
buruşuk aşk mektupları vardı
İçerisi aşırı dozda jöle kokan
ve tek tip tıraş eden berberler vardı
Kahvehanelerdeki tahta sandalyelerde
uyuklayan anayasa yapıcılar vardı

Fakir acılar çekiyorduk
ve arka arsadaki çöplükte köpekler uluyordu

hayatımızın içinde. Sosyal medyada başlıyor günlerimiz, orada da bitiyor. Oradan seviyoruz, oradan el sallıyoruz, oradan kavga ediyoruz. Trajedi bu topraklarda hiç oluşmamıştır diyen Ece Ayhan’a el sallar gibi antidepresan gülümsemelerle geziniyoruz.

N’olursun kızma bana. Seni de annemi de dinleyemedim. Git bilimle uğraş edebiyat zehrine bulaşma bu meclis pek gürültülü sözlerini hep duydum ama içimdeki şiiri öldüremedim. Bu konuda babamın da hakkını ödeyemem. Senden sonra bir daha eskisi gibi olamadı. Şiire sadakatini hep korudu ama hırçın bir delikanlıya dönüştü. Beni de aldı o nehre. Şimdi nehrin debisi eskisinden de yüksek. Gördüğün gibi hepimiz bir şeylere tutunmaya çalışıyoruz. Elimi neye atsam şiire bakıyorum içim. Babam arada yine Hayat Kafe’yi yokluyor Kadıköy’de. Koşar adımlarla vapurdan inip tavlaya geliyor sanki sana. Birilerinin kalbi kırılıyor birileri kalp kırıyor zevkle.

Şimdi kızma bana sen o evde yoksun, Kanarya Apartmanında oturmuyorsun. Kanarya demişken, sen gittin gideli Fenerbahçe’nin de boynu hep bükük. Ben bana imzaladığın “Kuş Ayak” kitabındaki sonsuzluk çizgili imzama anlatıyorum. En son görüştüğümüzde “Seni bir dergâh içinde gördüm yüzün gözün ak pak beyazlar içindeydin.” demiştin. Ben de ne işim olur dergâhla diye iç geçirmiştim. Şimdi ne dediğini anlıyorum. Beyazlar içindeyim, kız anası oldum ahir ömrümde. Bundan büyük dergâh var mı bilmiyorum. Seni özlüyorum, anmakla çoğalıyor şiirim. Hürmetle öpüyorum ellerinden, yüreğinden.

Madenler, 2 Haziran 2020

ABDALIN ŞARKISI

eskiden ölümün gücüne inanırdım
kalbimiz kırlara koşardı belki o yüzden
daha birçok şeye inanırdım İbrahim
kelimelerin gücüne, yaprağın yeşil göğün mavi olduğuna
annem ütü yaparken giysilerin canlanacağına
yaprak titrediğinde
uzaklarda genç bir kızın keman çaldığına
sokakların okul, taşların tarih olduğuna
suyun akarken ağladığına inanırdım

şimdi kanım yeşil akıyorsa bu mucize değil
yaramın üstünde duruyorsun leylakî
tuz basıyorsun kaygısız ve abdal
el ayak oluyorsun sesinle, hava su oluyorsun
yan yana dizili evlerde İbrahim
sıra sıra kandil oyalı da mendil oluyorsun

ölümün gücü yok
bu üç beş kelime seni hatırlamak için
tenden ayrılınca dünya unutuluyor insan
saladan hemen sonra, biraz niyaz biraz cem
evinin kapısından, güneşin batışından hemen sonra
ölümün gücü yok İbrahim, ölümler devrim yapamaz
ekmeğe uzan, suyu iç ötesini uzatma

“bir daha” dahası yok göreceğin düşün
ve en büyük haksızlık, en kocaman devlettir ölüm
sabahı ortadan ikiye bölen ırmak
kıyısında sesi bölüştüğümüz bozlak
dahası yok, ama şarkılardır ölümü korkutan

zamanı bük, başını ferah tut, açlığı yen
şarabı kutsa, sazı al eline
yeniden “re”den başla.

MASKE

Bir deneye girdik yıl elli sekiz
yozlaştı çevremiz, sıkıştı evler.
Kimi belâyı belâ ile yuğdu.
Biz durduk bir yanda, vâkur ve beyaz
bırakmadan oyunu, hep terden su.
- Oyunun dünyasını dışarıdan bozmayınız.

Çaykovski'nin hayatından da geçmiş
iki ayrı araba içindeydik.
İnmeden bakıştık uzun, ne uzun...
Gözlerin güzelden daha güzelmiş
maske takmasan bilemezdim bunu.
- Oyunları kazanmak için oynamayınız.

BOŞLUK İKİMİZİNDİ

Herkes duysun istiyorum
Boşluk ikimizindi onu bana bıraktın
Sonrası duman dumanı yabana atmamak lazım
Göğsümde tepinen asma
Yaprak yaprak incelen ip
Nereye dönsem kaotika
Çizgisini derin işaretlemiş
Ne yaptın bana söyle
Kasıklarımın aşığıya saatler değişiyor
Neşeliyim neşeyi yabana atmamak lazım
Uykulu halimle indığım ve kenarında seni sevdiğim
Kılıcın neresiydi hiç bilmiyorum
Aştan daha parlak bir güzelliğin küfünde
Derin çığlıklarımın kahramanca savaş veriyorum
Biraz daha sözyaşı akıtmak için
Yavaşça eğilip kirpiklerinin buğusuna
Uzun zamandır vücudumda sarkan deriyi
Uçurumun çizgisine itekliyorum
Diye yanlış zaman diye soğukça ürperme
Sonra bilmediklerimi bilmesinler diye
Tırnağımı senin vücuduna saplayıp
Odamı en baştan sayıklıyorum
Başkalarının eşyalarını öpüp, başkalarının eşyalarında öldüm
diye
Üzgünüm üzüntüyü yabana atmamak lazım
Suskunluğu ilk sen anlattın çünkü
Aştan daha parlak bir güzelliğin küfüne
Belki de bir kuytuysun o diktim ağzıma bir fırt
Hayvanlar diklenmesin çöp konteynirindeki ölümlere
Geceyi neden bırakmışlar ki uçup gidenleri nereye
Yırtılan muğlak göğsümdeki sızı
Zürafanın boynundaki benekler dökülünceye
Seni daha fazla isteyeceğim
Gökten ayrı tuttuğum bulutlar göçsün diye
Boşluk ikimizindi onu bana bıraktın

DÜŞTEKİ YAZ

Sus deyince aya hırçın yıldız
Alev dudaklı gece çırılçıplak bir düş
Gece ki hayali sabahın
Tozu üstünde hatıraların düşteki yaz
Düşteki kar avuçlarında haz
Hatırlamaz unutmuş gibisin
Beyaz gül edasıyla kırılğan
Hep zemheriye duruşun düşteki yaz
Sus deyince hırçın yıldız aya
Paramparça yakamoz avuçlarında
Avuçlarında dünya düşteki yaz

VE CİHAN OĞUZ

Ramis DARA

1963 İstanbul doğumlu Cihan Oğuz, ilk kitabını 20 yaşındayken, ata yurdu Edirne'de yayımlıyor. İkinci kitabının başındaki hayat hikâyesinde "Uzun süren bir taşra yolculuğu. Bilecik, Urfa-Bozova, Gaziantep, Antakya-Samandağ, Mersin-Erdemli." yazılı. Lisans (sosyoloji, 1987) ve yüksek lisans (antropoloji, 1992) öğrenimini Ankara'da, doktorasını İstanbul'da (gazetecilik, 2007) tamamlıyor. Doğum yerine sürekli yaşamak üzere dönüşü, epey bir ayrılığın ardından 30'lu yaşların başlarında gerçekleşiyor. Ben kendisini dört beş yıl boyunca Ankara'dayken tanıdım. Biraz benim gibi telaşlı, hızlı, seri konuşan, dobra, içten, yer yer şiirlerinde de söylediği gibi tikli, sıcak, cana yakın, sarışın genç bir delikanlı olarak. Biraz tanıdığım şair dostlarım arasında "can" derler ya, öyle biri olarak kaldı belleğimde hep. 1990'lar sonrasıyla 2000 başlarında Bursa'da hayata geçirilmesine öncülük ettiğim Bursa Edebiyat Günlerinin birçoğuna, üç ya da dördüne, sağ olsun, o da katılmıştı.

*

Cihan Oğuz'un, ilk gençlik şiirlerini bir araya getirdiği *Ay Işığı Karanlığı Yırtarken* kitabında 23 şiir bulunuyor. "Sunu" 1982'de Edirne'de yazılmış, kitap bir yıl sonra yine burada yayımlanmış, şairin çocukluğu, ilk gençlik yılları başlangıcı, taşranın muhtelif yerlerinde geçmiştir ama, hemen daha ilk şiirde, emperyalizmin zulmüne uğramış Vietnam ve Şili'ye, Şili'nin iktidar güçlerince öldürülen ünlü, Nobel ödüllü şairi Neruda'ya göndermeler yer alır. İlerleyen sayfalarda da, Neruda'yla aynı akıbete uğrayan Pir Sultan, Lorca, 1981'de eceliyle ölen Enver Gökçe adları anılır. Filistin'e, Osmanlı tarihi bağlamıyla Yemen'e, ülke içinde de güncel acılardan, Kozlu'da göçük altında kalarak ölen işçilere uzanılır.

Dönem 12 Eylül 1980 faşist askeri darbesi sonrasının karanlık günleridir, ancak o yıllar henüz dünyada olduğu gibi ülkemizde de reel sosyalizm umudu canlıdır: "*Acılar birleşince / Yarınları doğurur // Sanma ki sancısız doğum olur*" (s. 37) dizelerini okuruz, "Öksüz Filistinli'ye" sunusuyla yayımlanmış Yeniden... Yeniden... başlıklı şiirde.

Kitap adını da devreye sokarsak, "ayışığı karanlığı" yırtıp dağıtacak, aydınlığı getirecektir: Daha iyi, güzel, insanca, yaşanası, addetsiz, zulümsüz, eşitlikçi, kardeşçe, sevgi dolu bir dünya umudu ve bunun için verilmekte olan zorlu mücadele süreci dile getirilir şiirlerde, kaba bir özet yapacak olursak. Söyleyiş biraz naif ve biraz başlangıç acemilikleri taşısa da.

*

Şairin, "'dünya hep gri' diyen Hülya'ya, keşke yanılıydı." sözleriyle, eşine adadığı, 1994'te yayımlanan ikinci kitabı *Hoşbulduk Cehennem*'de, "1987-1993"te yazdığı şiirlerinden seçtiği 27 şiir, 4 bölüm halinde sunuluyor. Sevgili Cihan'ın Hacettepe Sosyoloji'yi bitirdikten sonra aynı fakültenin Antropoloji bölümünde yüksek lisans yaptığı dönemde yazılmış şiirler daha çok bunlar –belirtilen yıllar kabaca bunu gösteriyor.

Bu demek oluyor ki 1983-1987 yıllarındaki lisans öğrenimi sırasında Cihan Oğuz ya şiirden biraz uzak durdu ya da yazdıysa bile bunları kitabına, kitaplarına almadı.

İlk kitapta, kolay, rahat söylenen ifadeler burada da biraz fazla sıkılaştırılmış gibidir. Aşk, yalnızlık, ölüm, ölümler, intihar, gökyüzü, yıldızlar, rüzgâr, bulut, yağmur, güneş, kuşlar, deniz, mevsimler... biraz karamsar bir ton içinde sunuluyor.

Adı zaten bir karamsarlığı çağrıştırdığı gibi gerçekten biraz bunaltıcı bir havası da var kitabın. Yanlışların öğrettiği "hayat bir faldur" (s. 76), "Herkesin içinde bir Kâbe

parçalanmakta"dir. (s. 24), "ölümü maviden" olan "bir tanrı vardı"r (s. 25). Şairin babası bu süreçte şairi yalnız bırakmıştır.

O yıllar, ne güzel, Metin Altıok da Bingöl dönüşü Ankara'ya yerleşmiştir ve ne yazık, 2 Temmuz 1993 Sivas yangınında yitirdik onu, bilindiği üzere... Cihan Oğuz, Renklerin Ölümü şiirinde onun "Ah kavaklar, kavaklar..." dizesini anarak bu inanılmaz vahşetin çağrıştırdığı hüznüleri yansıtmaktadır.

Bir de Güneydoğu bölgemize gönderme var. İlk kitapta "*Bir kolumu Mardin'de yitirmiştim*" dizesi bulunurken (s. 8), bu kitapta da Mizansen şiirinde: "*Türkü söyleyen, Cizre'de bir damar kesilir intihar suretinde*" dizesi (s. 22) bulunuyor.

Hüvelbâki şiirinden bir alıntıyla ayrılalım kitaptan: "*Sonra yitirilen ne varsa ad olur çocuklarımıza / Umut, gül, onur, bahar, anı, devrim*" (s. 24).

*

1995'te yayımlanan üçüncü kitap *Aşkla Satranç*'taki, 1987-1995 yıllarında yazılmış ve üç bölüm halinde sunulan 27 şiirin ana izleği aşk gibi duruyor. Şairi de internetteki özel sitesinde şöyle diyor kitap için: "Adından da anlaşılacağı gibi aşk ağırlıklı şiirlerden oluşuyor. Ama aşkın ağırlığına başka yükler de eklemeyi edemedim."

Şairin "*Aşk bir dindir.*" (s. 67), "*Aşk değil artık bu felsefi bir muamma...*" dediği aşkın ne olduğu, olmadığı, imkânları, imkânsızlıkları, acıları, sevinçleri, oyunları, açmazları, cinsellikle, ayrılıkla, intiharla bağlantıları yansıtıyor şiirlerde.

Belki de izleklerinden dolayı bu kitabın dili bir öncekine göre daha rahat ve akışkan. Başka bir konu da, Ankara'dan sıkılan, bunalan şairi İstanbul ele geçirmiş gibidir artık epey.

Kitabın müziğe göndermelerinin, bir ucunda Ravel'in (s. 12), bir ucunda "Aşkın kanunu" ile "Aşkın bir zehir oldu / içimde dura dura" şarkılarının bulunması ilginç. Fransız besteci Ravel'in ünlü bale müziği eseri Bolero'yu farklı orkestralardan ve Sadettin Öktenay'la Teoman Alpay şarkılarını da değişik seslerden dinledim epey ben de şiirleri okurken.

12 parçadan oluşma Bir Güülü Büyütmek şiirinin bağımsız bir ikilik olan sonuncu parçasını okuyarak ayrılalım:

İçimde birkaç Cihan var

Hiçbirini zaptetmek istemiyorum (s.50).

*

Cihan'ın 1998'de yayımlanan 4. kitabı *Girdap ve Safir*; bir yaratılış, varoluş ve hayatı sürdürebilme efsanesi gibi başlayıp gelişen, sonraları yerel - ulusal - toplumsal sorunların dile getirilmesiyle dallanıp budaklanan, yazılıp söylenen, 18 bölümlük uzunca bir şiir.

Şair, İstanbul'da "Aralık 1994 - Ocak 1995"te yazdığı ve birkaç yıl önce kaybettiği babasına adadığı *Girdap ve Safir*'i, "Biçimsel deneylere giriştiğim, kelimeleri ters yüz etmeye çalıştığım, hatta tıpkıbasım ölüm ilânı koyduğum bir kitaptır." diye tanımlıyor.

Sevgili Oğuz, yolunda gitmeyen şeyleri, yanlışları, çaresizlikleri vurgulamak için, belirttiği gibi bazı kelimeleri ters çevirerek yazmış. 36. sayfadaki "ölüm ilanı" da, derin devletin teşvikiyle kotarılan Sivas yangınında, 22 yaşında yakılarak ölen Gülsüm Karababa'yla ilgili.

Böylece bir efsane gibi başlayıp gelişen atmosfere bir belgesel havası katılıyor adeta.

"Erken çıkmış" bir yolculuk "yarıda kalmaya mahkûm"dur (s. 25) ve "alfabe paramparça"dır, "kan" sızdırır (s. 26 ve 28). Şair saplandığı "girdap"ta "küçük kalbi"yle çırpırken, uzmanlarınca doymuş mavi olarak tanımlanan –"aşk müjde"li, "ölüm çağrışımı", "çırılçırplak"– "safir" bir melekle ("safir yüzü bir melek") karşılaşır, diğer yanda tanrıyla şeytan barışırken.

Bu açıdan, onca acıdan sonra umut aşkta ve insanda iletişimiyle bitiyor gibi bu uzun şiir ve kitap. Burada biraz öznel beğeniye yashı, bir alıntı yapayım, izin olursa:

“Bir saksılık ömürle tanımlanan
Kırmızı küpe çiçeği bile güler bu çelişkiye” (s. 9)

*

2004'te yayımlanan 5. kitap *Kendime Savurduğum Hançer*'de, 3 bölüm halinde sunulmuş 22 şiir bulunuyor. Sevgili şair, eş ve babadan sonra, bu kitabını da “O, hayatımdaki en güzel dize: kızım Gizil için” sözleriyle kızına adıyor.

Aşkla Satranç'ta “İçimde birkaç Cihan var” deniyordu ya, beşinci kitapta bu Cihan'lardan biri, öbürlerini geriye itip öne fırlıyor: İçinden yükseleni, ağzına geleni, dobra dobra söyleyen bir delikanlı. 1980-90'ların devrim umudu, işlevsiz, salkım saçak imge yükü ve söylev çeker gibi tumturaklı söyleyiş, tıkanıyor; yerine yer yer küfür ve argoyu da içeren öfkeli bir ses geliyor. Toplumsal eleştiri mi dersin, özeleştiri mi... Ölçüp biçmekten, yutkunup durmaktan, tumturaklı söz etme yükünden kurtulunca daha bir rahatlama geliyor sevgili Oğuz'un diline.

Şair kendisi de “Küfür ve argo ilk kez bu kitabımda su yüzüne çıkmıştır. Şiir yaşantımda 'milât' sayılır.” diye tanımlıyor kitabını.

Aslında zaten şairin doğasında var olan bir damar ortaya çıkıyor da diyebiliriz bu durum için. 20 yaşında yayımlanan ilk kitaptaki “*Dinden imandan çıkmıştı yeryüzü*” (s. 48) dizesi fazla uygun örnek sayılmasa bile, ikinci kitaptaki “*Ne / yaşadıklarını 'tarihsel' kılmak isteyen / bir orospunun itirafları*” (s. 19) ifadesi bu konuda bir örnek sayılabilir sanıyorum.

Şairin Güneydoğu bölgemizle ilgili üzerinde durmuştuğ daha önce; bu kitaptaki uzun “Lori... Lori...” şiirinde de, o sıralar basında haberlere de konu olan, Güneydoğu'daki çatışmada iki taraftan ölen iki gencin trajik hikâyesi anlatılıyor. Şiirin altında da, özel bir not var: “Bursa, 27 Mart 1998”: Sevgili Cihan bu şiirin ilk versiyonunu, o tarihteki 3. Bursa Edebiyat Günleri etkinliği sırasında yazmıştı. Şiirin ikinci dizesini oluşturan “*Köşeleri erguvanla süslü çatlamış resim*” ifadesi de, konuşma metinlerini önceden toplayıp bastığımız ve katılımcılara dağıttığımız etkinlik kitabımız *Erguvan Bayramı*'nın kapağına bir gönderme belli ki.

*

Cihan Oğuz'un 2013'te yayımlanan 6. şiir kitabı *Tanrıyla Konuşmalar*, bir fanzin kitap. İstanbul'da 1995-1999'da yazılmış, 15 parçalık Tanrıyla Konuşmalar şiiri ile, Sonra Geri Gelen Mektuplar (s. 33-37) adlı iki şiirden oluşuyor.

Şairin çevresindeki erken ölenlerden, onların sanki “tanrıyla konuşmak için biraz acele” etmelerinden söz edilerek açılıyor ortam. Hemen ardından, “*Ve Tanrım, bu yıldız sağanağında neden hâlâ yalnızım?*” diye seslenilen azade bir dize (s. 2) geliyor.

Tanrıya yanıtım, şiirle verileceği belirtiliyor sonra: “*Bu da insanın sana hazırlıksız yanıtı...*” (s. 3).

Ancak adının akla getirdiği gibi, öyle tanrıya seslenmeler, “konuşmalar” söz konusu değil fanzin kitaptaki. Dolaylı bir bağ var arada. Tanrı adı, üçüncü şahıs olarak geçiyor.

Tanrının yanı sıra, aşk, kalp, ölüm, şeytan, yalnızlık, cehennem, cennet, gece, deniz, yağmur, rüzgâr, yaprak, şarkı, masal, öfke, derviş, keşiş... adları çevresinde, aşksız, duyarlıksız, yalnız, ıssız, masumiyeti yitirilmiş bir kaos ortamı betimleniyor.

Ve bazı hayvan adları: kertenkele, ahtapot, yaras, köpekbalığı, yunus, yılan, çakal, at, kuş, üveyik, doğan.

Burada VII. bölümde geçen “bir kertenkeleyim” ifadesi, ister istemez Can Yücel'in ünlü Ben Bir Kertenkeleydim şiirini akla getiriyor tabii. Gizli bir esenleme ya da esinlenme olmalı.

Önceki iki kitapta olduğu gibi burada da bir siyasi vahşete gönderme söz konusu: 1982'de İsrail'in Filistinli mültecilere uyguladığı “Sabra ve Şatilla” katliamı.

Sönen devrim umuduna da iki gönderme: “*Ah çocuk, hayatında hiç mavi görmemiş bir sürgününün / okyanusa âşik*

olması değil midir devrim?” (s. 19), “*Kestanesi çizildi devrimin*” (s. 31).

Mavi rengin, Oğuz'un neredeyse bütün kitaplarında renk olarak değil de, özel anlamlı bir kavram ya da terim gibi değerlendirildiği görülür. Bu konuda bir açıklamayı bir önceki kitaptan aktaralım: “*Aşk için maviydi diyorlar, denizi andırıyor en çok*” (s. 70).

Bir önceki kitapta başlayan “küfür ve argo”nun bu kitapta pek görülmemesi, buradaki iki şiirin o kitaptaki şiirlerin çoğundan önce yazılmasından kaynaklanıyor sanıyorum. Yine de bağlama yakın bir ikiliği alalım bu kitaptan: “*Yüz kupona kucusundan şeftali kokusu yayılacak mankenlerin / Elini şeyinden ilk çeken namuslu sayılacak!*”

Ve, “*Belki, hatta hiç kuşkusuz, tanrı şifreyi unuttu.*” dizesiyle bitiyor kitap. Tanrıyla diyalog çabasını, sıkıntısını, sancısını sonlandıramıyor şiir kişisi.

Fanzin kitabı bir aşk ve masumiyet aranişi olarak da özetleyebilirmişiz gibi geliyor bana, şiirde özetten söz edilebilirse; kitaba adını veren uzun şiirin son dizelerinden yardım alarak biraz da: “*Bir aşk eksikti bu hengâmede! // Belki de, gerçekten, aşk eksikti.*”

*

Cihan Oğuz'un 2014'te yayımlanan 7. şiir kitabı *Mehteran Bölüğüyle Enternasyonal*, 4 bölüm halinde sunulmuş 47 şiirden oluşuyor. Şairin “Küfür, argo, siyaset gırla! Keyif ve hüzünle okuyacaksınız.” dediği bu kitabı, bence onun en yaşamsal kitabı.

Ancak küfre ve argoya başvururken ister istemez, bunların taşıyıcı-kolaylaştırıcıları: kalıp-sözlere ve deyimlere de başvuruluyor sık sık ve dilin bu hazır kalıplarının erkek egemen cinsiyetçi bir yanı da var. Şairin bu konuda düşünmesi gerektiği kanısındayım biraz.

İlk bölüm, 9 şiirli “Edepsiz Girizgâh”ta, 12 Eylül faşist askeri cuntasının ve ardından gelen sürecin paramparça ettiği toplumsal yapı içinde, İstanbul karmaşasında ayakta durabilme, bireyselliği koruyabilme telaşı dile getiriliyor gibi.

11 şiirli ikinci bölüm “Kuytuca Gece Hikâyeleri”nde, Cihan Oğuz'un gazetecilik mesleği gereği yakından takip ettiği, tanıdığı olduğu, Doğu ve Güneydoğu illerimizdeki harekâtlarda yaşananlar, sıcak çatışmalar, acı enstantaneler yansıtılıyor.

Yorumsuz bir alıntı yapayım:

“*Gördüğü ilk kımltıya boşaltacak şarjörü (... / ...) Herkese çay ısmarladıktan hemen sonra / Oturup ağlayacak kendine, ötekine, hepimize*” (s. 31).

10 şiirli “Ben, Gri Türk” bölümünde, Türkiye'deki azınlıkların, etnik grupların kimlik sorunları ile vahşi kapitalizm ortamındaki haksızlıklar, sıkıntılar, krizler, yoksunluk ve yoksulluklar dile getiriliyor daha çok. Bölüme adını veren şiirden “*Bir gözünü kan bürümüş, ötekinde yaslar diyarı Anadolu*” (s. 47) dizesini alıntılatalım.

17 şiirli “Biraz da Kalbim” bölümündeki şiirler, şairin kendisi ve yakın çevresiyle ilgili gibi görünüyor. “*Veli Dedemin Kemanı*” şiirinden: “*Asker arkadaşından hatıra bir keman / Fonda Allah'ın sol yumruğu, indi incek / Tek şahit gaz lâmbası ışığında İbriktepe akşamları*” (s. 70).

İbriktepe, Edirne-İpsala'ya bağlı bir kasaba: Cihan'ın anne yurdu olmalı, şiirde, annesiyle teyzesi ve dayısından söz ettiği göre. Böylece ilk gençlik kitabının yayımlandığı Edirne, dolaylı yoldan bir daha esenlenmiş oluyor. Alıntıda “Allah'ın sol yumruğu” ifadesi de sonraki kitabın adı olacak.

Mutlaka vurgulanması gereken bir durum: Önceki altı kitapta sadece tanrı sözcüğü geçerken, bu kitapta sayfalara birden Allah sözcüğü düşüyor ve tanrının epey önüne geçiyor. Adeta bir Allah patlaması yaşanıyor. “*Ben Cihan Oğuz canım Allahım*” (s. 90) dizesi, örneğimiz olsun.

Bir de yazımla (imla) ilgili bir konuya değinmek istiyorum. Kitapta ilginç bir şekilde bir “hâyâl” yazımıyla karşılaşıyoruz,

İM

hem de tam yedi kez! Şüphesiz iki a da şapkasız yazılacak, ama özellikle birincisindeki, inanılmaz garip duruyor! Yine yazımla ilgili önceki kitapları da kapsayacak bir iki örnek daha. Şairimizin bazı kitaplarında hem “aşık”, hem de –aynı anlamda ama– “aşık” yazılışı var. Bazı yerlerde “kabus”, bazı yerlerde doğru olarak “kâbus”. Bir kitapta “melake”, diğerinde “melaike”. “Ukde” sözcüğü, hem ikinci hem de üçüncü kitapta “ukte” olarak geçiyor. Bunlar elbette öze ilişkin şeyler değil; ama özü düzgün ve temiz olan bir şeyin niye her şeyi ‘düpdüğü’ ve tertemiz olmasın! Bir gün şairin toplu şiirleri yayımlanacak olursa, mutlaka bazı sözcüklerde yazım birliği sağlanmalı diye düşünüyorum.

*

Ve sıra son kitapta. 2018’de yayımlanan 8. kitap *Allah’ın Sol Yumruğu*’nda iki bölüm halinde sunulmuş 30 şiir yer alıyor. Bir önceki kitaptan gelip buna adını veren ifade, Beldetun Meyyite şiirinde bağımsız ikilik olarak geçiyor: “*Allah’ın sol yumruğu ne vakit iner / Hangi kroşede yıkılacak kâinat*” (s.20).

Cihan Oğuz’un özellikle “İnadımız İnat” adlı ilk bölümüyle, ironik anlatıma en çok yaslanan kitabı bu sanki. Eleştirelilik, gerginlik nispeten az bu sefer, ne var ne yoksa alayda, biraz gülmececi anlatımda.

Bir şiiri okurken güldüğümü hatırlamıyorum daha önce. Bu kitaptaki Sebepsiz Cınnet şiirini okuduğum iki seferinde de, şiirin başındaki şu üçlükle neredeyse katıla katıla güldüm –ilk dizeden sonra, ikiyle üçü okurken:

*“Ağzı çay kokar mola yerinde bekleyen kızların
Ben elimde iki torba pişmaniye ile
koşarım yeni kalkmış otobüse”* (s. 13).

Fakat “Aşk Bir Boyun Borcu” adlı ikinci bölümde bu hava geriye çekiliyor, bir önceki kitabın son bölümünde olduğu gibi, yine bireysellikten, kendisinden, hareketle, lirizme dönük ve aşka ilişkin şiirler ortaya çıkıyor.

Argo ve küfür bu kitapta da yerini alıyor, çok fazla olmamakla birlikte. Ancak şair bu ifadeler için adeta Türkçenin argoya kaçacak deyimlerini arayıp buluyor gibi biraz.

Cihan Oğuz’da göze çarpan ilginç bir yan da, şöyle okkalı, içe işleyen, biraz duygusal, kamu beğenisine açık, lirik sözler söyleyeyim, dizeler döktüreyim de anılsın - alıntılansın dursun gibi özel bir kaygı taşımaması. Oysa şairlerin birçoğu buna çok önem verir. Kayıp Sayfanın Özeti şiirinin farklı sayfalarından iki hafif istisna dize alıyorum buraya: “*Sen yürümedikçe deli oluyor yokuşlar*” (s. 80) ve “*Gözlerimin senden koştığı yer kan çanağı*” (s. 85).

Sekiz kitap, toplam 179 şiiri okuduktan sonra diyebilirim ki, Cihan Oğuz’un üç ana izleği var: Aşk; tanrıyla ya da –son iki kitaptaki adlandırılmayla– Allah’la diyalog çabası ve her türlü ayrımcılığa karşı oluş.

Tanrı ya da Allah’la diyalogunda şiir kişisi biraz haşarı, söz dinlemez biriyken; tanrı ya da Allah ona genelde hoşgörüsüyle, sevecenlikle yaklaşan bir arkadaş konumunda. Son kitabın ilk şiirinde, önce: “*Allah’la el sıkıştık*” (s. 7) dizesini; ardından gelen bir şiirde de “Allah’la selfie” çektirilemediğine hayıflanıldığını okuyoruz (s. 12) örneğin. Unutmayalım ki sol yumruğu havada bir Allah’tır bu. İslami bakış açısıyla örtüşmese de, ona pek saygısızlık da etmeyen bir tarzı tavrı söz konusu Oğuz’un. Tanrı-Allah’la diyalog genelde ölüm izleğinden, biraz da aşk acılarından, toplumsal adaletsizlik uygulamalarından hareketle kuruluyor bu arada.

Allah’tan sonraki kahramanlar imam, gassal (ölü yıkayıcısı), melek, şeytan, Azrail, İsrail, zebani (cehennem bekçisi), nebbaş (mezar soyguncusu) denilebilir. Allah ve ölüm ilişkisi, genelde Türkçenin yaygın deyim gereği, “bildiğini okuyan” imamlarla başlayıp, cehennemle devam ediyor. Nasıl Dante’nin cennetinin, okurlar arasında cehennem ve araf kadar ilgi çekmediği yaygın bir kanıysa, cennet şairimizin de fazla ilgisini çekmiyor gibi. Peki cennet ne? *Tanrıyla*

Toplaşmış yargı cinleri, seke seke yaşamaya doğru kaçan bir gölgeyi gözetliyorlar.

Biliniyor; kapatsan da sürer defter, hep gitsen de bitmeyen durması vardır konulduğun doğrultunun.

Ve bu işaretlenme son değil; duraksamadan kabul ediyor seninle gelmeyi, ruhunun cesedi bohçanda.

Konuşmalar’dan bir dizeyi çağırılım buraya: “*Bir şiir denemesiydi yalnızca cennet*” (s. 11).

Şairin baştan beri hissedilen, son kitaplarında iyice öne gelen bir diğer izlek ırk ve dil ayrımcılığına karşı oluşu. Sekizinci kitap Kürtçede “Seni Seviyorum” demek olan “Ez Jê Te Hezdikim” şiiriyle bitiyor, şair bu cümleyle seslendiği bir hanımefendiye ilan-ı aşk tehdidinde bulunuyor adeta. Kolay gele Usta, diyelim biz de.

Anadan doğuş itibarıyla insanların kardeşliğini savunmak kadar doğal bir şey olamaz. Hatta hayata, dünyaya, insanlığa böyle bakmamak mümkün olabilecek, düşünülecek bir şey değildir gibi gelir hep bana. Cihan Oğuz’un bu konudaki hassasiyeti de en üst düzeyde.

7. kitabı *Mehteran Bölüğüyle Enternasyonal* bu hassasiyetin vurgulanışıyla kapanıyordu: “*Her kim ki yek diğerini kardeş saymıyorsa / Orospu çocuğudur / Orospu çocuğudur/ Orospu çocuğudur*” (s. 91). Biçim olarak, küfür ya da argo olarak, benim şahsen hiç onaylamayacağım, sadece anaları değil bütünüyle kadınları da incitici bulduğum için savunamayacağım bu tekrarlı ifadeyle anlatılmak istenen, insanların koşulsuz kardeşliği elbette. Bu açıdan yıllar önce “*İnsan Arkadaşımındır*” sözünü kitabına ad olarak seçmiş Hüseyin Peker’e gizli bir selam söz konusu burada adeta.

Ve bitirmeye hazırlanırken, Cihan Oğuz, şairliğinin yanı sıra, düzyazısı güçlü bir yazar aynı zamanda, onun iyi bir denemeci, keskin bir eleştirmen olduğunu söylemezsek yazımız eksik kalır.

Daha nice güzel şiir ve yazılara, sevgili Cihan Oğuz! -Hem Cihan hem Oğuz kardeşim benim!

Cihan Oğuz’un şiir kitapları:

Ay Işığı Karanlığı Yırtarken, kendi yayını, Edirne (- Uzunköprü), Ocak 1983, 48 s.,

Hoşbulduk Cehennem, Promete Yayınları, Ankara, Mart 1994, 64 s.,

Aşkla Satranç, Gibi Yayınları, Ankara, Kasım 1995, 64 s.,

Girdap ve Safir, Öteki Yayınları, Ankara, 1998, 48 s.,

Kendime Savurduğum Hançer, Yom Yayınları, Şanlıurfa, 2004, 80 s.,

Tanrıyla Konuşmalar, Kaos Çocuk Parkı Sanat Edebiyat Kolektifi, Fanzin Kitap: 11, Nisan 2013, 38 s.,

Mehteran Bölüğüyle Enternasyonal, Yasakmeyve Yayınları, İstanbul, Mayıs 2014, 96 s.,

Allah’ın Sol Yumruğu, Peron Yayınları - Kaos Çocuk Parkı dizisi, Ankara, Mayıs 2018, 76 s. (2. baskı: Klaros Yayınları, Ankara, Mart 2020, 96 s.)

Ozan ÖZTEPE

MEMLEKETİMDEN
İSYAN MANZARALARI - LXXI

ÖMER EKMEK

Soğuk bir kış günü doğdun
Soğuk bir kış günü
öldün

Kar düştü
Spil'in eteğine gün boyu;
görmedin

an, ağıttan
koyu kalabalık birikti Hatuniye avlusuna;
görmedin

Yapma çiçek çelenkler
geldi gitti birer birer;
görmedin

Ya Ekmel, ya Ekmel
Üzkür ma künte aleyhi
min şehadeti...

Uyduk son dileğine
dört şişe kırmızı şarap
serptik üzerine

Günbatımında serviler sermest...
Meyyitler dumanlı...
Zilzurna mezarlık...

Barış ERDOĞAN

KUŞ SAATİ BANA GEL

uzun mu sürer iki kaşın arası
a dı nı he ce le mek ten ge li yo rum

seni sayıklıyorsam bir eksiğiyle
bir fazlasıyla ödeşiyoruzdur

belki biraz sendin biraz bendim emirgan
cumartesi yalnızlığına kalabalık

dün buralarda bir dağ vardı
seni görmeme engeldi, kaldırdım

gül resmi işle göğüs boşluğuma
bahardan bir alacağım var

kuş saati bana gel, sevişelim
içimizdeki ayrılığıdeşelim

sabahları kuş çiz, hikâye anlat
insana bağlanma

ırmağa özenenler akıp gitti
ben sende donup kaldım

Nevzat KONŞER

DUYU

ben bu lirik orkestranın
gecenin kanatlarını çaldığına inandım
bir kadını okuyordu kontrbas

çellonun derisini yüzüncesine ortada
ateşten suya yürür gibiydi elleri

dedi ki: ses ülkesinde Eros'u doğurdu ruhun
kulağıma eğilip neden üfledin sevimliyi

dedi ki: uslanmayanların garip tılsımıyla
koyununda ızdırıp çiçeği mi büyüttün sevgilim
göğüs kafesindeki avluda
suladın mı aşk yapıklarını

zaman ayaklarımın altından kaydı
yıkıldım depreminde piyanonun

müzikle içilen şiirlerde sarhoş oldum
müzikle içilen şiirlerde ayıldım gün ölürken
sahte çağrışımlar, bükülmüş imgeler, ben dili
ne desem boşuna dönüp durdu sözcükler
evrenin bütün senlerinden bir şiir çıktı

burada bir ağaç doğdu rüzgâr konuştu sonra
burada seni İstanbul yaptı zihnim
semt parkında oynayan notalara inandım ben
senin bir sol anahtarıyla kendini
aldatacağına günün birinde.

yavaşça havalanan tül den bir korku gibi öldü her şey
az önce gecenin kanatlarına bindi orkestra
kadın sabah ile örttü üstünü/ ne yapsın

dedi ki mevsimin sesi bu kapansın pencereler
soloda samyelleri dantel işliyor
hayatın sızısı göğsüme kalsın!

Volkan HACIOĞLU

GURBET MANASTIRI

Kars'a bahar karı yağdı.
Aklımda Turgut Uyar'ın "Oyun," şiiri.
Aşk'ın nesnel bağlaşımları yalnızlık.
Olur olmaz kapatma gözlerini.

Uçurum manzaralı karanlık bir orman
Su perilerinin koşarak kaybolduğu,
Hangi masaldan sökün etmiş apansız
Gelip geçici günlerimizin serüveni.

Radyoda akşam ajansı seni düşünüyorum.
Kafeste bir saka kuşunun sessizliği,
Kasaba istasyonları resimler kırık dökük
Kompartment, güneşin fotoğraf makinesi.

Rüzgârla el ele yürüyen gölgeler,
Çığ düşer üstüne ayrılık vagonlarının
Belki bir göl kıyısı belki gurbet manastırı
Zor Dağı geçit vermez kapatma gözlerini.

GÜNAHLARINDAN BAŞKA HIÇBİR ŞEYİ OLMAYAN KADINLARIN ŞİİRİ

Seda ERİŞ

Çöl Kapısı, okurların daha ziyade öykü ve çocuk edebiyatı alanında verdiği eserlerle tanıdığı Zeynep Aliye'nin 2008'de Artshop yayıncılık tarafından basılan ikinci şiir kitabıdır. Sevilmemiş Kadınlar, Kapılar ve Uçurum olmak üzere üç bölümden oluşan kitabın ilk şiiri olan İlk Suçlu, kitaptaki diğer şiirler hakkında ciddi ipuçları içeren bir muhtevaya sahip yapısıyla göze çarpıyor. Zeynep Aliye bu şiiriyle tarih boyunca ataerkil kültürün ve cinsiyetçi ahlaksal ideolojinin yarattığı değer yargılarının etkisiyle ikincil cins olarak algılanan kadının "kırıcı ve muhteris/narin ve kırılğan" duruşunun fotoğrafını çekiyor. Belki de en derin ezen-ezilen ilişkisinin özel alanda yaşadığı gerçeğine dikkat çekmek isteyen Aliye, "İlk Suçlu" şiiriyle yaşamı özel alanla sınırlı tutulan kadınların cılız seslerini kocaman bir çığlığa dönüştürmeyi kendine görev biliyor.

"bütün sevilmemiş kadınlar gibi/ ışısız mekânlara uyanıyorum/ hep aynı gün/ aynı saat/ dilsiz/ sağır bir taş parçası bedenim" dizelerinden de anlaşılacağı üzere bedeni üzerindeki hâkimiyetini kaybeden ve ruhunda oluşan derin yaraları tedavi edecek güçten yoksun olan kadının dramını şair duyarlığı ile birleştiriyor. Aliye, aynı şiirinde "çalsam kapısını/kapısını çalsam/ çalsam/ intihar kronik bir cinnet hali değil/ kısa bir mola bir an/ kapısını çalsam/ tırmalasam tırmıklaşsam kanırsam/ yalnızca öte yakaya geçmek istediğim sınırdır hayat" diyerek son çareyi kendi öz kıyımında gören kadının acizliğine okurun dikkatini çekmeye çalışıyor. Mutsuzluğunun bedelini kendi yaşamına son vererek ödemeyi düşünen kadın kendisine hakikat olarak ileri sürülen her şeyi sorgulamayı reddettiği müddetçe, bu fasit daireden kurtuluşun mümkün olmayacağını altını çizen şair söz konusu cendere içinde çırpınan ruhu "kuşlar konup havalanıyor/ dinmeyen bir yağmur tıptırsı/ düşlerine mil çekili güneşim her yanı deniz/ çürümekte/ gebe bir kadın ne kadarı kendi ne kadarı bebeğidir/ tuzağım tıpkı bir serap o tıkalı dönemeçte/ gece bitmiyor/ gün inmiyor/ gece bitmiyor" mısralarıyla tahlil ediyor.

Zeynep Aliye Çöl Kapısı'nda öne çıkan kadın sorununu eril toplum yapısının kadınların yaşamına yansıyan şekliyle ele almış, kadın olma halini korku ve baskının gölgesi altında uç vermeye çalışan umut ve aşk kavramlarıyla birlikte çözümlenmeyi tercih etmiştir. Eril değerlerin baskın olduğu toplumlarda kurallar, dini emirler ve teamüllerle kadının kendilik algısının önüne geçilmiş, kadına biçilen rol ve yüklenen sorumluluklar toplumsal yaşam adı altında dikte edilmiştir. Bu kısırılmışlık içinde kendi doğrularını oluşturamayan kadınların yaşamlarını ve edimlerini toplumsal dayatmaların yarattığı baskıyla şekillendirdikleri bilinen bir gerçektir. Tarih boyunca pek çok kadın mücadele etmek yerine olanı olduğu gibi kabul ederek eril düşüncesinin güçlü akışına karşı koyamamış, farkında olmadan akıntıya kapılıp gitmiştir. Kadının bireysel varoluşunu hiçe sayan bu sistemde erkek tahakkümünün altında ezilen kadın, his ve düşüncelerinden utanır hale gelmiştir. Zeynep Aliye, yaşamı özel alanla sınırlı tutulan, itaat ve utanç çıkmazında debelenen kadının yaşadığı çaresizliği "Sis Kapısı" şiirinde net bir şekilde ortaya koyar:

"bütün yollar kanallar tıkanmış/ hacme sahip ne varsa yüksek surların arkasında/ kalenin taş duvarları,/yok olmanın bin tür hikâyesinin anlatıldığı/ işkence odaları/ bekliyor/ ortak paydayı yitirmiş bir kesrin/ çaresizliği/ şaşkınlığıyla"

Erkeği sınırsız bir özgürlükle ödüllendiren, kadını erkeğin mülkiyeti içinde bir nesne ya da meta haline getiren ataerkil

kültürün yarattığı feodal zihniyet, kadını tarih-dışı bir varlık olarak kabul etmiş, onu ev işleri-çocuk ve koca üçgeninde bir alana hapsederek yaşamını sınırlandırmayı doğal bir hak olarak görmüştür. Cinsiyetçi-ayrımcı oligarşi eril değerlerin gücüne güç katarken; aşağı cins olarak telakki ettiği kadına yeni baskı ve dışlanma alanları açmaktan geri durmamıştır.

"sızıya benzer yağışın başlangıç çizgisi burası./ giderek ele geçiriyor gri/ bekleyiş sisin somurmak için açılmış binbir ağzından birinde/yutulan/ ulu bir hıçkırık/ zırhını delip geçemeyecek güneş/ yağmur gemiler/sis düdüklü ve hiçbir oligarşi/ ses/ sesim/ bir sarkacın ucundaki susmuş çan/ gidip gidip gelmedeyim."

Çöl Kapısı'ndaki şiirleriyle tarih boyunca erkeğin çıkarından yana olan toplumsal ahlakın sorgulanabilir ve eleştirilebilir olduğunun altını çizen Zeynep Aliye, kadınlara egemen olmayı doğal bir hak olarak gören eril bakış açısının kadınların kendini gerçekleştirme yolunu tıkayan en büyük engellerden birini teşkil ettiğini ve bu paradigmanın çağlar boyunca mutsuz, tatminsiz ve doyumsuz nesiller yaratmak dışında hiçbir işlevinin olmadığı düşüncesini de kitaptaki her bir şiiriyle okuyucuya hissettirmeye çalışıyor. Bunu ustaca kullandığı söylemi sayesinde başaran şair, bu kitaptaki şiirleriyle kadınlar üzerindeki eril tekeli kırmaya çalışmış, toplumda meşruiyetini devam ettiren erkek üstünlüğü düşüncesini mazlum/mağdur/ezilen kadın üzerinden sarsmış, toplumsal kalıpları mercer altına almıştır.

"sahranın fırtınası kum çöllerinin çağılışı/ vakitlerden saçaklara sığınmış bir yaz sağnağı/ üçüncü sınıf bir sürtük yaşam/ uzatıyorum kırpık saçlarımı/ vesaire vesaire vesaire/ uzatıyorum tüm gölgeli dokunuşlardan arındırıp/ asi ruhum kaşarlanış ruhum dahil/firar etmiş bir masa ayağı dahili bir telefon numarası dahil/ rahibelerin hoyrat nasırlı elleri günahkar elleri dahil/ saçlarımı/ yalnızlığından kurtarıp ilk kez duvarlarımın dışına"

Şair eril döngünün dişleri arasında lime lime olmuş kadın ruhunu ölüm ve intihar izlekleri çevresinde yeniden tanımlayarak, toplumdaki kadın ölümlerine dikkat çekmek istemiştir:

"ona de ki/ yeni bin bir-şiirin celladı-son şövalyesi evrenin-son nebi/ itaatkâr ve alabildiğine tekil/ biçilmiş kaderi/ şiiri ve aşkı kurtaracak tüm ihanet kodlarından/ boynunda paraşütün değil/intiharın eğirme ipi."

Toplumun kanayan yarası "çocuk gelin" olgusuna kitapta "Bir Kadın Çocuk" şiiriyle yer veren Zeynep Aliye, ruhları yaşarken diri diri toprağa gömülen, rızasız ve cebren evlendirilen, gelinliği kefen niyetine giyen, kadın olmanın ağır sorumluluğunu omuzlarına bir gecede alan, çocuk yaşında çocuk sahibi olan kız çocuklarının trajedisini, bu insanlık ayıbını kadın şair olmanın verdiği duyarlılık ve hassasiyetle ortaya koymuştur:

"soyunup dilbalığı gibi duvağından/ ipek giysilerinden/ kara büyü bir gecenin koynuna apak/ fareler karakediler dolunay/işkencenin yardakçısı/ davul zurna klarnet/ av boruları kışkırtıcı cüretkâr zalim/ çeyiz sandığına kilitlenmiş rüya/ gökyüzüne bakarak uyumak/ uyanınca yıldızları yerde bulmak/ şimdi yosun tutmuş çok uzak/ kanayan bir ok düğüm tam kalbi"

Dünyanın farklı coğrafyalarında sıkça rastlanan "çocuk gelin" gerçeği çocuklara yönelik sapkınlığın diğer bir adıdır. Yasal evlilik çağına gelmemiş çocukların evlendirilmesi olgusu toplumsal cinsiyete bağlı şiddetin en acımasız türlerinden biridir. Fizyolojik ve psikolojik olgunluğa erişmeden evliliğin ağır yükünü taşımak zorunda bırakılan, başlık parası uğruna hayalleri ve geleceği kocaya satılan ve okula gitmesi engellenen kız çocuklarının zıfif gecesi maruz kaldıkları cinsel şiddet ve istismarı da dile getirmekten imtina etmemiştir şair:

" masumiyet artık çapraz bilmece karesi/ bir âmâ dalgakıranda çözümlüğü bedeninin/ tek bir hamle/ çözümlü oluk

KÜLLENMEYEN ATEŞ

Unutulmuş bir şey var sanki
Anılmadan geçilen, küllenmeyen ateş
Gün güne eklenmiyor bu gece
Yırtıp attığım günler geliyor aklıma
Maviye bırakıp kendini dalsan uykuya
Bir diş kayması, nakış hatası
Geri sarıyorsun her şeyi yeni baştan.

Şafaktan önce gitsen pencere önüne
Göremezsün kimseyi, uykuda ruhlar
Kanatları altında gagası kuşların
Çiçek açmaz bezelyeler bu saatte
Güneşe ayarlanmış tüm zamanlar
Suyu çekilmiş kör kuyular gibi
Karanlığı yansıtır geceleyin camlar

Hani; özlem içinde beklersin ya birini
O sanırsın her karaltıyı uzaktan
Öyle değil işte bu can sıkıntısı
İçim içime sığmayan günler yaşadım
Yine de hiç daralmadım bu kadar
Uzanıp otların üstüne yıldız sayardık
Karanfil kokardı yeryüzü o zaman

Gündüz olsa kirpiklerin oyalar seni
Gözlerini kısıp yakalarsın ışığı
Boyalı fotonlar geçer önünden
Bazen bir güzelin yüzünden yansır
Unutursun güneşi
Bir gümüş ırmak olur çağlayıp akan
Sonra; gökkuşağı, gün batımı, ayna tutan.

13 Mayıs 2020

oluk kan gibi keder/ oluk oluk keder gibi kan/ hala yanıyor
ampul cızırdıyor plak/ sonuna dayanmış gramofon kolu/ tek
hamle/canhıraş/ gıcırıyor karyola çelik kafes/.../ tıpkı bir nakış
makinesi/ çıplak çocuk bedeninde/ iyi yağlanmış eski bir motor/
ileri-geri-ileri-geri/ kenetlenirken/ boşalıyor pimi zembereğin”

Kadınlar üzerindeki hâkimiyetini korumak için dini hüküm
ve iddiaları bir araç olarak kullanan ataerkil sistem
mevcudiyetini bu yolla sağlam bir zemine oturtmaya çalışmış,
bu bağlamda her türlü dinsel ritüel ve imajı kullanmaktan
çekinmemiştir. Din kisvesi altında üretilen her fikir, yapılan her
yorum kadınları erkekler karşısında aciz ve savunmasız
bırakmış, toplumsal ve kültürel alanda onları görünmez kılarak
ikincil insan mertebesine indirgemıştır. Zeynep Aliye, “Kader
Kapısı” isimli şiirinde toplumda yaygın olarak kabul gören
kadın üzerindeki erkek tasallutunu eleştirmiş, kadınların
özgürlüklerini gasp eden erkek egemen bakışı ve kadın
sömürsünü inceliyle işlemiştir:

“bir peçe dolunaydan bir geçirgensiz peçe/ hiçliği kırpık
kırpık doğrayan/ ah o karadul örümcek/ taklacı güvercin/ kan
emici kene/sureti çiçek bozuğu/ işliyor ruhumun
kiblesine/.../açılmış pencereler/kuşlar kadar çiçekler bulutlar
kadar nahif/ açılmış pencereler/ dünya ve ahiret cennet ve

HİÇ ADLANAN YOLDA BİR UĞURLAMA

Oruç'çin

durakta
çeşitlemeli korkuya kurban giden bir kemikle söyleşirim
sokağın ucunda yetişen, ölü düş gibi dibe batan o kemik
dediğim
el kadar sese hasretle kâhinden kaçırmıştı yüzünü
defterinin çizgisindeki çaylak, açık mürekkebindeki
korkunun teki
sıralı haydutlarıydı - gördüğüm
torbasında sararmış yirminci asır tohumlarıydı
-bildiğim tek o'ydu, masalar olmadan toplandık her
günün ucu
içimizden bin kişi sığmadı yerin üstüne

yolda
en uzak günde yağmayı bekleyen yağmura
bir harf seçmiştik öykünerek
ve o aralık eğildi – duyuldu yaş ölümden
kapı aralığından, ocağın ısılağından
sinsice serildik yanmış gölgelerden birine
düşlerimiz günlerce, hiç durmadan tuttuk
ummadan kanadımıza konan aidiyeti - bir düzine ayak izi
vardı üstümüzde

köprüde
peyderpey bir gidiş oldu sonunda
ağlaşarak serdiler ebedi örtüsüne
bir isim koymadan, sıcaklar olmadan
yazıldı gök sözlüğüne, bir harf bir yarım
bir harf bir yarım
ağı gitti, varı kaldı kimselere
bilirim
yol bitmez, dünyanın kör saati ölür – yolun bir
yerinde kalır öylece

cehennem günah ve sevap/ kendim ve öteki/ bedenim tanrıyla
şeytanın kışkırttığı mağmada kavruluyor artık/ ben Habil ben
Kabil/ çürüyüş/ seferi bütün yollarda/ acı çekmek dışında
yapacak ne kaldı ki”

Bu kitaptaki şiirleriyle, içinde eksik yaşamaların zehrini
barındıran, toplumun yuva adını verdiği sevgisiz evlerde karın
tokluğuna erkeğin konforu için çalışan, düşleri çalınmış,
yarından beklentisi kalmamış ve yaralarından başka hiçbir şeyi
olmayan kadınların sesini duyurmaya çalışan Zeynep Aliye,
kırılgan olmayan söylemiyle, “ölümün ve yaşamın uçurumunda
döllenen” kadın gerçeğini tüm çıplaklığı ile ortaya koyuyor,
toplumsal düzlemde kadın olarak kendini var etmenin
zorluğuna dikkat çekerek okuru bütün sevilmemiş kadınların
mutsuzluğunu fark etmeye, kabuk bağlamayan yaralarına
merhem olma davet ediyor.

Yararlanılan Kaynaklar:

ARAT, N(2010) *Feminizmin ABC'si*.
BALOĞLU, A.B (2014), “Toplumsal Cinsiyet Eşitsizliğinin
Kaynağı Adem'in Kaburgası'mı?”, *Muhafazakar Düşünce Dergisi*.
ALTUNEL,? (2012), *Namus, Ankara Barosu Dergisi*

ÇALAN ÇOCUKLAR İLKİYARDIMI BİLSE NE OLUR?

Hakan UNUTMAZ

Toplu şiirlerini bir an önce beklediğim iki isim var: M Mümtaz Tuzcu ve Altay Ömer Erdoğan. Şair illaki öldükten sonra yapıtları toplanır, diye bir kaide yok. Tuzcu'nun, zamanında böyle bir kitabı yayımlanmış ama özellikle 2000 sonrasında, bahsettiğim iki ismi dergilerde o kadar sık gördüm ki isimlerin herhangi bir şiiri kayboluvorecek, içimdeki şiir tarihi eksik kalacak diye korkarım.

Altay Ömer Erdoğan, şiirimizin önemli köprülerindedir. Gelenekle günceli ortak noktada buluşturarak, her ikisi içinde de kaybolmayarak örmüş olduğu şiiri ciddiye almaktayım. Çoğunu daha önce okumuş olduğum ancak bir kitap hâlinde yayımlanmasını dört gözle beklediğim şiirlerin yanında yeni şiirlerle de karşımıza çıktı "Mızıka Çalan Çocuklar İçin İlk Yardım Bilgisi" kitabıyla Erdoğan. Zaten kitabın adı bile ciddi bir merak uyandıracak cinsten. Erdoğan'ın şiirleri de bir defada okunup sindirilebilecek şiirler değil. Dergilerde altını çizmiş olduğum dizeleri daha incelikli olarak inceleyebilmenin mutluluğunu yaşıyorum.

"*kırık kalpler lirik şiirlere bel bağlamasın artık*" s.118 diyerek şiiri hakkında aslında bize ipuçları veriyor şair. Kitaptaki şiirleri hepten lirik olarak değerlendirmemiz elbette güç gözüküyor. Güncel toplumculuk olarak değerlendirilebilecek bazı dizeler yakaladım sayfalar arasında:

"*bir halkın göz yaşlarını torpido gözünde unuttum Necati*" s.15,

"*kenar tutkular eklenir otel yanıği tenimize,*" s.37,
"*tamam adlarını anımsamıyorum kırıldığımız şehirlerin/ama bizim yıkanacak nehirlerimiz vardı ustam!*" s.46,

"*hayır, Soma'yı unutma, unutursan güzel günleri unut!*" s.83

Geleneğe saplanıp kalmak şiirde genellikle zayıflık olarak görülmektedir. Belli cenahların, şiir tarihinde gelişmeden çocuk kalmışlıkları da bundandır. Tabii geleneği de salt olarak reddetmemek gerekir. Ondan alınan imgesel ve biçimsel özellikler güncelle uyarlandığında ortaya çok lezzetli işler çıkabiliyor. Altay Ömer Erdoğan da ara ara kullanmış olduğu çapraz uyaklarla okuma lezzetini artırıyor:

"*boynunda çingirak gibi asılı kalmasın soru/çiğneyip aşma bendini/kendini koru/koru kendini*" s.11,

"*şimşir tarakla çarşı iznine çıkan asker/kâküllerini ıslatmış yarım matara suyla/şapkası kasaba hoyratlığına siper/cüzdanında sakladığı elma kokusuyla*" s.60

Eserde telmih yapmak çoğu zaman tehlikelidir. Genellikle şiirde alıntıyla telmihi karıştırırız. Bu işin ustalığı, hatırlatmayı küçük parçalara bölerek dizeler arasında saklayabilmektir. Mızıka Çalan Çocuklar İçin İlk Yardım Bilgisi'nin bölümlendirilmesinde en büyük pay "İkinci Bir Yenilik" başlığıyla İkinci Yeni'ye ayrılmış. Şairin "*hayır, otobüs molaları yetmiyor susuzluğumuza!/hayır, İkinci Yeni bir cumhuriyettir bütün krallıklarda!*" söyleyişiyle niyet belli edilse de bu hususta yoğun şiirlerin arasına sıkışmış dizeleri de paylaşmak istiyorum:

"*Maveraünnehiri en çok kendi kalbimize dökmüşüz*" s.18,
"*doya doya ağlamaktan meçhul bir yanıt olayım/Edip Cansever'in masasında.*" s.23,

"*) Konya'da bir terzi makasıyla kesiyor boşluğu/keşke yalnız bunun için ölseydim seni!*" s.24,

"*tükürüyorum ağzımdaki pıhtıyı/Turgut olsaydı, öyle yapardı,/hâlbuki saat büyüdükçe küçüldü zamanlar,*" s.49,

Ahmet Şerif DOĞAN

ZİYAN TANRININ SANRISI

Toprak...

Her rahmi terk eden mehdi sanır kendini
Cennetinden kovulur freudianlar
Tanrıya atılan adımlar perçindir vahyin
Her sözünü okkalar tartar
Zaafidir tel örgüler âdem içre ve dışra
Vaadler dumurun daim misafirini ağırlar

Toprak...

Çamurdan çıkan bataklığa yürür
Her gözün değdiği mürid kılığdır
Abesi yoktur kör tilkilerin bile
Kişi kendince tanrının sol göz bebeğidir
Unutmak ve uyku ödülüdür hayatın
Fazladan verilen aklın ve zamanın gıybetidir

Toprak...

Beklentiler çağı, uşağı ayna aksi
Yanılsaması yankının yanılırkenki yangını
Tarihin tikanıp kaldığı atın terkisi
Filmin sonunu bilse de bitmesini bekler gökler
Her yer çamur, her yer toz, her yer toprak...

13 Aralık 2019

"*ta derinliklerinde dolaşır gibi kırk tilki/Bayburtlu zihni mi, zihnimizdeki Maliyeci şairlerin ilki?*" s.52,

"*oysa ağacın rahatı kaçmıştır ve vebalıdır orman,*" s.81,
"*her akşam meçhule doğru hayatlar akan bu limandan*" s.90

Görüldüğü gibi şairin hatırlatmaları sadece İkinci Yeni'yle sınırlı değildir. Ayrıca "Bir Acıya Çıracak" şiir başlığıyla Metin Altok'un eseri, "Beatrice" kullanımıyla Dante'nin Komedya'sı, "Olric" ile Oğuz Atay'ın Tutunamayanlar eseri aralara serpiştirilmiştir.

Teknolojiyi şiire yedirmek güçmüş gibi gözükse de ivme yakalandığında bu durum eğlenceli dizelere dönüşebilir. Altay Ömer Erdoğan, sosyal medyayı da şiirde güncellemiştir:

"*Hüseyin Peker/seni dürttü./-Geri Dürt*" s.79

Kısacası, Altay Ömer Erdoğan'ın şiiri kendini her daim diri tutmaya çalışan, direnen bir şiirdir. Sözcük bilgisine güvenerek yeniyi denemekten kaçınmaz. Kendini devamlı geliştirme çabası içerisinde olan, bakışımı büyüten bu tür şairlere gıpta ettiğimi belirtmek isterim. Şairin bundan sonraki yapıtlarını her seferinde olduğu gibi sabırsızlıkla beklemekteyim. Yazı başlığı sorumuza gelecek olursak, mızıka çalan çocuklar ilkyardımı öğrendiğinde şiire daha can verici hâlde eşlik edebileceklerdir.

*Altay Ömer Erdoğan, *Mızıka Çalan Çocuklar İçin İlk Yardım Bilgisi*, Kaos Çocuk Parkı Yayınları, Ankara, 2019.

Nurgül ÖZLÜ

KAN TERLEYEN ATLAR

gözümün içine bakan kırk günlük
kederim eriyen mum sönmedi hâlâ
eğilip baktığım sulardan geçemem
aşığa dargın buluttan nem getirin

sabahın geldiğini duyarsa sürüngenim
yeşil bakışlıdır kalbimi pembe dileyen
leke bırakır sözün sahibi geceye
perde yalnızlığı çekiyorum yüzüme

çatlattır kan terleyen atlar gövdemi
yorgun bir gülün ipek yolunda
su bulmanın sevinciyle söğütlükte
dedim gözyaşım akma artık geriye

sessizlik şiddetin inceden anayurdu
yağardı üstüme beklemeden açıklıkla
dilimin altında bilgedir sabır
yanılgı kuyusu çeker içine ahları

aşkımla düşüp kalkıyordum uykuda
bozkırda bir öğle vakti uğura inandım
yere anlatsam inanmaz kulaklarına
anlam bir garip bulanık göl sevgilim

Recep ULUÇAY

ÇAĞCIL BİR SIKINTI

Baudelaire'e, büyük ustaya...

Geceyi omuzlarından öpüyorken kar
Yüzümde gezinen hep bir alaycı tebessüm
Kalbimde yılların zehirli tortusu var
Sokak lambalarından yavaşça sızan ölüm...

Ben dünyayı baştanbaşa resmeden ressam
Ve muammalar içinde kaybolan evsiz
Gülleri gökyüzünün koynuna bıraksam
Ne çare aşk ve zaman bu kokudan habersiz

Tenime miras kalan bu zavallı bilmece
Beni varlığın haçına çivileyen bu ömür
Ölümü gösterip sıtmaya razı eden hece
Dudaklarımdan acı bir haber gibi dökülür

Bilinmezler içindeyim yanı başımda deniz
Kadınların uykularına sükuluyor durmadan
Rüyalarımı anbean kuşatan giz
Ve dünyayı uykusundan uyandıran karabasan

Sen baştan sona geceyi lehimleyen sis
Surları bile titreten ey ihtiyar ölüm
Yıkılmayı bekleyen bir duvar gibi çaresiz
Sizlerden gelecek müjdem bekliyorum

Gülçin Yağmur AKBULUT

YANLIŞ HİKÂYE

Oturup dizlerimin dibine
bana gurbetini anlat
onulmaz ömrünün

Hüzün bahçesi gözlerinden
yaralı kuşlar geçiyor
hiç mi yaz yaşamadın

Dilimin kanatları var
kime nasıl anlatsam
dar geliyor odalar

Göğün öte yakası
göz kırıyor uzaktan
bana güzel bir şiir söyle

Seni nerede bulurum ki
ömrümün çılgın rüzgarı
dağların yanlış uçurumu ey

Baharın bir akşamında
ay buluta giriyor
yağmur bensem yağın ne

Erkan KARA

İSTER

bir yerde mutlu bir yaşamı
bulamadığın zamanlar
hiçbir şeyin seni daha kötü
günlere savurmaması için
çocukluğunda hatırladığın
iyi şeylere dönmeni
melek ister

insan doğasının istediği gibi
yaşamak insana yetmeli;
bunun için iyiyi ve kötüyü
ve hakkındaki şeyleri bilmemeyi
ve de her yaptığın iş için
kendine sorular sormamayı
şeytan ister

âh, kafan karışık olmamalı;
hayatı ölümsüz olarak
yaşamak mümkün değilse
bu, boş gururu kaldırır;
çünkü hakikati iyi anlamak
ve “insan” olarak ölmeyi
aşk ister.

Yaşar ÖZMEN

Yanlış yanıyla savunan şiir yazılarını, eleştirel denemeleri okumak yararlıdır; mizah tadı verirler. Bununla da kalmazlar; asimetrik bir bakış açısı kazandırır okurlarına. Önyargıların yanılmasıyla başka bir şey olmayan ancak yüzde yüz doğru ve mutlak yararlı sandığımız sanata ilişkin yorum ve eleştiri yazıları, yazarına çoğu zaman düşün harikası gelebilir; öyle olduğunu sanır. Son derece normal bir durumdur. Çünkü insan ne kadar aydın ve eğitilmiş olursa olsun, neyi bilmediğini bilememesi, olağan bir durumdur. Bu yüzden, kavramlar arasındaki anlamsal bağıntıyı ve hiyerarşik konumlanışı tam anlamıyla çözmeden; sanat felsefesi ile sanatın tözünü kavramadan; şiir adına yazılan bu tür yazılar; bugün anlıyoruz ki şiir dünyasında çoban sopası gibi sırtıttır. Hiçbir şey anlatmayan, gerçekte anlamsal karşılığı bulunmayan tümce kurabilmek veya tamlama yapabilmek, şiir ve eleştiri dünyasında özel bir yetenek, tutucu bir gelenek olmalıdır. Hele yanlış bir başlıkla başlayıp, o başlıktaki yanlış yanıyla savunmayı gayet ciddiyetle sürdürmek, mantığıyla dalga geçildiği konusunda kuşkuya düşürüyor okuru. Kavramların, terimlerin ve sözcüklerin anlamlarının kılık değiştirdiği bir dil mi var, diye sorgulamak zorunda bırakıyor. Gerçekten böyle yazılar okuyorsunuz değil mi? Ben çok sık karşılaşıyorum. Örneklerini vermek isterdim ama konu kişilere yöneleceği için yazınsal şiddet kapsamına girsin istemiyorum. Yazınsal şiddete, şiddetle karşıyım. Benim anlayışında kişiler konu değildir; maksadım sistem ve sürecin değişimine katkı sağlamaktır.

Zaman oldukça değerlidir ve sayılıdır. Yetmiş yıl yaşayan bir insanın ömründe ortalama altı yüz on üç bin saat vardır. Uyku, yemek, temizlik ve çocukluk yıllarını da çıkarırsanız kullanılabilir zaman, aşağı yukarı dörtte birine düşer. İş yaşamı ve diğer etkinlikleri de çıkarırsak en fazla elli bin saatlik zamanı vardır okumak için; okumayı seviyorsa. Niçin bu hesabı yaptım? Birincisi, okumak için seçici olmak zorundasınızdır. Bir yazarın bir romanını okuduğunuzda ikincisini okumak gibi çok zamanınız yoktur; eğer verimli ve çeşitli yazarların birikimlerinden yararlanmak istiyorsanız. Polimat bir bilgi dağarcığına sahip olmak istiyorsanız. Bunca yıllık bir okur olarak şunu deneyimlerimden söyleyebilirim: Bir yazar, bütün birikimini yazdığı kitapların herhangi birisine tamamıyla yansıtır. Yazarın dünyasına ilişkin alacağınız toplam yararı herhangi bir kitaptan alabilirsiniz. Tabii ki bilimsel ve özel alanları konu edinen kitapları, bunun dışında tutmak gerekir. İkincisi, bir yazarın bütün kitaplarını okumanız aşırı lüks bir durumdur. Parantez içinde belirteyim: Ben verimli olanından söz ediyorum. “Renkler ve zevkler tartışılmaz” diye bir söz vardır; her ne kadar pek doğru olmasa da. Siz istediğinizi dönüp dönüp okuyabilirsiniz. Bir yıl içerisinde basılan iyi kitapların yüzde onunu bile, okumak için yaşamınızın yeterli olmadığını anımsatmak istiyorum.

Asıl ben yazar ve şair dostlarıma seslenmek istiyorum. Zaman bu kadar değerlidir. Bilgi ve kültür varlıkları bu kadar zengindir. Yarardan ve okuma tadından söz ediyorsak yazar ve şairlerin de çok dikkatli olması gerekir. Okura nitelikli yapıt sunulmalıdır. Kimseye ne yapacağını söylüyorum algısı doğurmuş olmak istemem. Her ne yazıyorsanız yazın, diyeceğim yoktur. Okuru aptal yerine koyucu, bir anlam taşımayan metinleri okurların önüne sürmemek gerekir. Gerçekte anlamsal karşılığı olmayan tümcelerden kurulu bir metinle; okurun morali, okuma sevgisi ve iç dünyasıyla oynanmamalıdır. Zamanı heder edilmemelidir. Dedikodularla,

YANILGI TIRPANI

Yorgunum,
Karanlığı birazdan koyulaşacak akşamüstlerini
Anlamaya çalışmaktan biraz hasta
Bir sokak köpeği geçse de yolumdan
Kıtmir’i buldum diye sevinsem
Kulağından karınca sürüsü geçerse bir düşte
Uyanınca ölmüş insan
Onun sesi kulağımdan hiç gitmez
Yaşamım sağırdu bu yüzden biraz
Adını kırmızı bir çiçeğe verdim
Uzun süre üzerine kar yağdı
Baharda çiçeğin filizlendiğini görünce
Yüzü bana öylece gülecek sandım
Bu da olmayınca
Yanılgıma sordum
Hiç sana dönmeyecek bir çehreyi
Karşına alıp konuşmaktaki anlam nedir
Yanılgım konuştu; kaderle bilenmiştir
Aşk tırpanın
Onunla otları biçer, zamanı akıtırısın
Yalnız ağzını bilemeye gelince
Sana vaat edilmemiş bir kıyamet gerekir

magazinsel söylemlerle, bir temele oturmayan genellemelerle; şiir yazınını kirletmek gerekir. Basılı kitapları geçtim, dönüp kültür, sanat ve yazın dergilerine bir bakınız. Şiirler neyse iyi veya kötü. Ama şiir yazılarına baktığınızda olmasa daha yararlıdır türünden yazılarla dolu. Kimse şiire olağanüstü bir format giydirip, genellemelerle anlamsız süslü edebiyat yapmak zorunda değildir; gülünç oluyor. Sanat bilimi denen bir bilim vardır; neyin ne olduğunu herkesin anlayabileceği şekilde göstermektedir. Şiir bir sanat alanıdır ve kendi gerçekliğini koruyabilir. Övgüye gereksinimi yoktur. Şiir sevgisinin ve sanat kültürünün oluşması için, şiire yönelik gülmece, magazin ve felsefi yazılar yazılması gerekir; ne var ki atar tutar yazılar da şiiri bilen insanları rencide ediyor dostlar...

Ayrıca, okurda değişiklik/haz doğurmayacak metinleri, yayımlamamak veya insanların gözüne gözüne metin sahibini övmek için dayanamamak daha akıllıca bir tutum olur. Ne çok eleştirel deneme var, nasıl bir jargon kullandıysa anlamak olası değil; zaten bir şey de söylemiyor. Sık sık sık sık bir dirhem şeker çıkaramıyorsunuz. Ne çok şiir yazısı var, genellemelerle dolu, bırak bir şey söylemeyi, yanlış kurşun sektiriyor. Bilinçli okurlar; sanatın, inancın, öğretinin ve dünyanın neresinde durduğunuzu daha ilk tümcelerinizde anlıyorlar. Uçuk tümce kurulumuyla, anlamsal kapsamı oturmamış terimlerle, anlamsız bağdaştırmalarla; yazınıza çekicilik kazandırmaya çalışmanız gerek yoktur. Metnin dilsel, zamansal ve anlamsal dizilimini kırmak; yaratıcılık ister, bilimsellik ister. Zaman ve insana saygı, çağdaşlığın temel göstergesidir. Okura saygı duymak zorundayız. Anlamsız, tutarsız, bağdaşıklık taşımayan ve okura bir kazanım sağlamayacak metinleri üretmeden önce kendimizi sorgulamalıyız. Bilgi artık uzakta değil, bir tuş sesi kadar yakınızdadır duruyor. Onu bulmak size düşüyor. Aralarındaki bağıntıyı çözmek ve kurmak, çabanızı bekliyor.

Genellemelerle boğmayın artık şiiri...

Narlıdere – İzmir, 24 Mayıs 2020

Özgür ZEYBEK

SAVAŞTAN SONRA

her bahar etime gömdüm kelebekleri
tek renkli bir hüznün içinde, çok renkli
bir anıtmezar gibi gezdim,
kendi rüyasında kaybolan askerlerin
eskittiği savaşları ve şehirleri
ne bir sesin ardı sıra gittim
ne yüzleri ezberledim ömrümde
çocukları sevdim bir tek
kuşlara benziyorlar diye.

daha önce burada mıydım? hatırlamıyorum
karanlıkta avuçlarıma dökülen şiiirler
damlaya damlaya kuruyan göl
parmaklarımla arasından sıçrayan bir çift göz
yeşil bir aynada gördüm
topraklarından sürülmüş bir çoban
koştum, patladı dizlerim
tanrıya inanmak geçti içimden
sonbaharın altından elleri
ilkbaharın titreyen nabzı
benim eskimiş hünerlerim
daha önce neredeydim? hatırlamıyorum
kendi sularında boğulmuş bir balık
koştum, yırtıldı ciğerlerim

ve gölge:
ve mazi
ve bir başka mevsim
dizlerimin üstünde geçti çocukluğum
aşka çıplak ayak bastım o gündün beri
sesim keşfedilmemiş bir çığlık
annem bildik melodi
babam bizden çok uzakta şimdi.

kırılan yüzümü birleştirdim suda
kırık bir aynada ikiye böldüm sonra
tekrar, sonra
ve tekrar
bi'daha
daha önce burada mıydım?
kendi aksinde kaybolmuş bir ışık
koştum, karardı gözlerim
rüyalarından kovulmuş askerler
savaştan kalan anılarını topluyordu
betondan kafiyelerle çevrilen bu şehrin
korktum, kapandı gözlerim

Mehmet BAYIR

ARAMIZDAKİ MESAFE

Aramızdaki mesafe:
Bilenmiş haritalar.
Aramızdaki adım:
Gönenmiş yıldızlar.
Aramızdaki deniz:
Kaynatılmış baharlar.

Yeprem TÜRK

BERİ

Dedem bir dünya klasiği
Muhammed'in Mehmet'i
İnsanda yıkanma isteği
Doğururdu gülücüğü
İsteme ver, süsü soyunun
Âdem ve Havva'dan beri
Varlığımın akan ontolojik nehri
Onu sonsuz bir betik gibi gösteren cemali
Böyle dile gelir bende hayali İbrahim'in de

Huyu sonsuza çekmişti
Dedemin sözleri
Nurun hikâyesini konuşur
Bağdat'ın masal bahçelerine benzer
Güzellik ağrısı bile çeker
Yarısı bekada yarısı dünyadadır
Hüznü, hep yokluk görmüş
Annesinin hayatı gibi iner sesine
Oysa tutmak zordur sesi seste
Gülümsemesi azaptaki tatili
Küle hep bir düşkünlük vardı onda
Ateş selâ verirdi içinde
Küle dönmek eve dönmek gibi gelirdi dedeme

İyiliği güzelliğiyle hayatı
Sanırdım meleğin huzur yumuşları
Allah kuldun söyler gibi konuşmaları
İsterim dedem geçerken kızarsın da sıratın yanakları

Hep semaya yakın yerde oldu dedem bana
Dupduru vaatlerine benzerdi Allah'ın
İstemezdi fitratının
En dip noktalarına dek esmeyen yeli
Yıldızlar, ağaçlar
Boşluğu don olarak giyen hava
Vahdet için: *birlikte var olmanın heyecanı* derdi
Kalbin de halifem
Mit ipinden değil
Kıssa iplerinden örülüydü yeleklere

Sertaç ÇIRALI

YANSIMA

tanrıların biçtiği zaman son buluyor
suyun ve ateşin taşlaştığı bu küre
göğsüme vuruyor kırık bir pare top atışıyla

her boncuk bir gezegen artık yağmurda
çoktan ıslandı ellerim
adını koydum bile bekleyişin

göğsüm gürz meydanı
her çağ aşımında bir gonk çalıyor
kalp atışlarımda ritmik kıyamet

şimdi taşıkardık bir çırpınış bu zelzele
içime yıkılıyorum
us doluyor sır çerçeve

düpedüz bir aldanış bu yansıma

KIRIK BİR GÖNÜLDE
YETMİŞ YILDIR DEMLENEN
KÖRPE BİR AŞKIN
UTANGAÇ ŞİİRİDİR

Halil ŞAHAN

“Necibe'nin iki kürkü
Biri samur biri tilki!”

“Aaa, şöylelikte görsem, dünyada tanıyamazdım.
N'olmuşsun sen ayol?”

“Ben seni hemen tanıdım ama ! “

“Evet, gerçekten de tanıdın! Hemen bizim Emine, dedin.
Oysa ayrıldığımızda çocuktuk. İlk mektepte de çok akıllıydın
sen. Her şeyleri hemen bilirdin.”

“Gözlerinin çakırlığından tanıdım arkadaşım. Biliyorsun,
adın bile Çakır Emine'ydi.”

“Çocuklarımın hiçbirinde çıkmadı da, torunumun biri tıpkı
benim gibi çakır oldu. Zaten en çok onu seviyorum.”

Konuşmamız uzadıkça uzuyordu. Altmış üç yıllık birikim
kolayca biter mi? Aslında hep ilkokul arkadaşım Çakır Emine
konuşuyor. Birkaç kez araya girmeye yeltendim, ama a-ah!
Oysa aklımda hep Necibe var. Derslerde bile öğretmenimizin
gözünü avlayıp kulağını çekiveren, silgimi alıp vermeyen çıtı
pıtı Necibe. Bunca yıldır hiç unutmadığım Necibe! Şimdi de
yoğun bir meraktan kıvranmaktayım. İşin tuhafı bir yeniyetme
gibi de sormaya çekiniyorum.

“Ha, bak!” dedi sonunda Emine, “Sana sevineceğin bir
haber. Hani, Şerife Hanımı sinir edip durduğunuz Necibe vardı
ya!”

“Eeee?”

“Onunla evlerimiz yakın. Ama gidip gelmiyoruz da çarşıda
pazarda sık sık görüşüyoruz.”

“Eeee?”

Nasıl davranacağımı, ne diyeceğimi kestiremiyordum.
Emine'nin çakır gözlerinden kaçmadı bu. Fesat bakışlarını
gözlerime dikip, anlamıyor sanma der gibi gülümsedi.

“Tamam anlatayım.” dedi; “Bak dinle!”

Uzun yıllar Almanya'da kalmışlar.

Kazandıklarını buraya yatırmışlar. Yer yurt edinmişler.

*Döneli de çok olmamış. Kocasını aniden ölüverince, Necibe,
kadın başına gavur memleketinde durmak istememiş.
Çocuklarını toplayıp gelmiş.*

Bir oğlu, bir kızı varmış.

*“Bilirsin pek beceriklidir Necibe. Hem oğlunu hem kızını
zengin yerden everdi.”*

Plevne'de 'Necibe Hanım Apartmanı'nda oturuyorlarmış.

Necibe eski Necibe değilmiş halilen.

*Apartmanın tümü kendisininmiş; yazın yedinci katında,
kışın ise birinci katında oturuyormuş.*

*Sonradan görme diyenler varmış, ama el alemin ağzı torba
değilmiş ki büzesin!..*

*Birkaç da kiracısı varmış. Necibe'ye hep “Hanımefendi”
diyorlarmış kiracıları.*

Nerden nereye!

Gene de Necibe bizim Necibeymiş! Kıpır kıpır, cıvıl cıvıl!

*Ne zaman görse, elinde bir su kovası, bir süpürge
merdivenlerini yıkayıp duruyormuş.*

*O kadarla kalsa iyiymiş, tertemiz patiskalarla siliyormuş
o merdivenleri bir de.*

Oğlu da , kızı da aynı apartmandaymış, ama Necibe bir

Esat ŞENYUVA

ÇİÇEKBOZUĞU

Hiçbir rüzgâr giden kokuyu getirmez
bacakları kopuktur artık bir kez tepilen şansın
kuru ve çorak arazisinde usun
durur zehirli çiçekleri arzusunun

Sevginin hata, umudun yanılısına olduğu
çiçeklerin plastikle değiştirildiği bahçelerde
duygularımı çiğneye çiğneye ölümlerle yarışmayı
öğreniyorum

Kışı uzun sürmüş bir bahar çocuğuyum
narin bir çiçekbozuğu yüzüm
gaybın görünmeyen elleriyle hor gözlerle batırılıyor
kıymıklarım

Bir ırmak yatağında yakınmadan suyu kucaklayan kaya
bir uzvunu yitirmiş gerilla hayali
sesini dere yatağına vermiş akıyor bir türküde

Dibinde çocukların oynadığı hırpalanmış sur
tarih olduğunun farkında değil kimse
ben yaşarken geçmişin nasıl gömüldüğünü öğrendim

başına yaşıyormuş. Çarşı Pazar işini de kendi görüyormuş.

*Onun gibi etine dolgun değilmiş Necibe. Ama kupkuru da
sayılmazmış. Gavur ekmeği yemiş çünkü. Günahı boynuna,
domuz eti yediği de söyleniyormuş orda burada.*

*Geçenlerde yolda gelinini görmüş. O da onların
köyündenmiş. Ağalardan.*

*“O kadını neden silkip attınız öyle! Hiç utanma yok mu
sizde?” diyecek olmuş, hemen çatınvermiş haspa.*

*“Kapa o bayramlık çeneni kadın!” demiş. “Bak bunları
onun yanında da söyleyecek olursan gerisini sen düşün gari!”
demiş.*

“Aman aman; ne üstüme vazife!” demiş o da.

Sonra da hemen sıvışmış ordan.

*El kızı değil miymiş? Üstelik bir de zengin kızımıymış. Hem
artık kendi doğurdukları bile insanın yüzüne bakmıyormuş!
Devir başka bir devirmiş!*

“Seni gördüğüm gibi gidip onu da...”

“Ona sen kendin karar ver!”

Durdu, alaycı bakışlarını gözlerime saptırdı;

“Ama unutma Necibe'nin sağı solu belli olmaz.” dedi.

“Ne var ki bunda?”

Yutkundü;

“Beri bak, iyi misin sen?” dedi.

Yine taş kesilmiştim.

“Hiç de görüldüğün gibi değilsin sen aslında.” diye
sürdürdü; “ Ben seni aptesinde namazında sanmıştım. Bunca yıl
sonra ilk mektep sevgilinin peşine düşeceğin aklımın ucuna bile
gelmemişti!”

“Yapma Çakır. Duyan da aslı var sanır!”

“Ne diyeyim, Allah akıl fikir versin!”

Musa ÖZ

ACI SARISI

Bir hayli çalışkan gitmişsin bağbozumuna
Kamaşır durur çalılıklar

Bir mendilin bir insanı solduran hatırası

Dalgündüz bir ıslığı oyala diyemem
Kuşların itelediği gölge bu olmalı

Kadınların en mavi yeridir koşan geceleri
Yol boyları yorulur, aşktır bu

Kokulusun cana yamaç olmuşsun bir geçişsin

Çatısı akmayan bir kuş çadırı bulmalıyım

Ayakuçları çoluk çocuktur kadınların
Omuzları sonbahar

Çarpılsam bir kıza sokakların eli güçlenir

İkinci güneşi yorgun deli ve aylak

Bir mendilin bir insanı solduran hatırası

Güneşli şehirdir Antalya, taşına toprağına dokunulur
Sokakları kızların avlusuna yan yatmış

Parlatmayın bu yolları yaz bahar uzaklaşır

Her zaman acı sarısıdır uzak yolcular

Muzaffer DEVELİ

YARAM HÂLÂ CUMARTESİ

yeniden doğabilmem için öp beni
açık yaralarımın
kasıklarımın birikmiş dünyanın sancısı
habire debeleniyor

oysa sana vermek isterdim
içimde biriktirdiğim denizden
bir göl kopartıp
acıydı bu göz yasında
önceden bizi tahrik edenler şimdi tahriş ediyor

çok korkuyordum
parklar bahçeler dolup taşarken
ben hiç
babamın elini tutmadım
etimde sürüklenir bu yangın

yeniden doğabilmem için öp beni
açık yaralarımın
içimi oyan bir acının isim annesiyim
doğuramadım

Seçil AVCI

SEKİZ

Bir anahtar gibi içimde
daha sevinçli geceler dönsün isterdim
Günaydın da diyemem bu halde
yüzüne uzun uzun bakan
ağaçlar dilerim

Süleyman Berç HACİL

KAYIT

Pazartesi: Uygun bir kıyamet günü
Haftasonları: Güzel bir anı
Diğer günler yani hafta sonları
Güzel bir anı, kalır bellekte

Bulmacalar evde kalır, sonra kitaplarda
İnsanlar artık konuşmanı sağlar
Ama o gerizekalılar sana bilgelik taslar!
Kötü insanı anlarsın sen kardeşim,
Gerçektir bu! Kayıtları var!

Maddi manevi sadece, güzel anların peşinde;
Kalanlarda mücadele; alın size beyaz yaka!
Görün işte emekçi medya!
Kimse alışmana izin de vermeyecek
Altı yaşından büyüksen sana her şey parayla!

Debelenip duruyorum, eşiği geçtim, her şey açık
Bu nereye kadar gider böyle, gittiği yer nere? Siyaha
düşmek
Oturmak istemiyorum büro koltuklarında
Ne olur ne olmaz diye şarj aletim yanımda
Çocukken alnım yoktu şimdi terlemek zorunda
Yalakalık, art niyet ve ama şiir ama sinema
Böyle mutlu olurum kalsınlar aklımda
Kadınlar, alkol ve daha mutlu eden pek çok yara

Bilsem de olmayacağını, bilsem de kararsızım
Kafamdakini yapabilirsem, dökülürse irin
ve söyleyin varsa eğer Allah'ın kalbi
Hafta içlerinin evde olmadığı bir gecede
"Kendime" ödül,
verebilirim*
Alnım açık

*Aslı Serin'in "Bakire Kızlar Manifestosu" isimli şiirine
göndermedir

BEN KURBAN DEĞİLİM

kar bile örtmüyor beni
doğan çocuklar sadece odasında rahat ederken
kuru hava öylesine kapladı üzerimi
ışıkları söndürün öyleyse
kar bile örtmüyor boş binaların sesini
yarım metrelik yerde son noktayı yaşayan biri
taş oluşunu gören; bir kulaç mesafede

kapalı âlemler içinde pijamamı çektim
yorgan, yastık, hepsi bizden
herkes sokaklara düşebilir, ben içimi
güllerle süsledim, kırılmıştı aynalar
sınırları aşmam bu biçimde

ada vapurunda oyunu bozuyorum
dağları yerinden oynatmak istemişim öncesinde
danışarak yaptım bir karış uzaklığı, aramızdaki
tutkumuzu diri fırınlara kapattım
bir kibritle yandılar, yokuz ki!

o çürüdü, elleriyle yaşıyor
kuş tüyü çarşaflar bırakmış belleğine
bir katilin elbisesi var üzerinde
poz verir durmadan, tohum ve güneşe

döndür yüzünü aynadan
geçmişini okuyup durma öylesine
yıldızları yakmandan bıktım
çık kendi içinden, benzedin karda eriyen herkese

ben kurban değilim
kimin nereye gittiği belli
çirkin zamanda durup kaldım sen
çirkin zamanda kuşatıcı
çok maçı kaybetmiş olduğun belli
camdan bakan kadına benzedin
sevsin ve dilensin seni özleyenler
oyunun en can alıcı yerinden

bebek ağlıyor içimde
kar bile örtmüyor, şiirdeki kör dilimi
yeni uyandın, acele etme:
dalıp gitmeye daha zaman var, çağ uykusuna
uyumak için izin isteme, kahvaltıda
çayın üstünü örten küflü peynirlerden

AZRA'İL

iyi misin Azra!
hem lütuf hem lanetsin sen
lav ve leke kanatların
Azra değilsin yani
belki de azrail

aşka düşmek din değil lanet
bak, ne kadar kanadım var
yanıyor hepsi--
ömrüm kitaplı odalarda
peltek dua durmuş saat
neyime benim kır at
neyime kıraat
neyime namaz niyaz
şiirdir daima çok olan az

ne mektup ne arzuhal ne vasiyetname
halim yok hiçbir şey yazmaya
yazsam yazsam yazgımı yazarım
ne dost kaldı ne düşman ne de yaren
uğruna ölünecek kimim var ki
çekip tetiği vurmak istiyorum kendimi bazen

iyi değilim Azra!
korona günlerinde bile on iki saatte bir
pozitif çıktı test sonuçlarım--
sanma ki evdeyim içim dışım hastane
bak, tepemdeki tüm beyaz önlüklülerin
bakışları birer bıçak ve iğne suali
azrail'in bile!

Bulanık, 8 Haziran 2020

HADİ ÖĞRET

...
Kendimi anladığımdan beri
Öğrendim incitmemeyi
Kırıldıkça aynalar çıktım aydınlığa

Yayın Yönetmeni	: Ramis Dara	Katkı Payı	: 50 TL.
Prodüksiyon	: İhsan Üren, Zühtü Engüdar - Ersin Erdem, Zihni Engüdar ,Yalçın Oğuz.	Posta Çeki ya da Banka hesabı:	Ramis Dara adına açılmış; 6025702 numaralı Posta Çeki hesabı ya da Yapı Kredi Bankası Mudanya şubesi (567) Hesap No: 72092839 IBAN: TR370006701000000072092839
Sahibi ve Yazı İşleri Müdürü	: Halim Çiftçi (Ömerbey Mah. Ş. K. Ahmet. Sok. Fidan Apt. B. Blok. Kat: 2, D: 5- MUDANYA)	Yazıcı çıkışı	: Selman Kırtasiye, Kâzım Baykal Cad. No: 14, 16040 Osmangazi - BURSA
Yazışma ve posta kargo adresi	: PK 68 16361 Ulucami - BURSA		
E- Posta	: akatalpa@hotmail.com		
Yayın Türü	: Yaygın süreli yayın. ISSN 1305 - 7685		

Ocak 2000'de Bursa'da Ramis Dara, Melih Elal, Serdar Ünver, Ali Özçelebi ve arkadaşları tarafından kurulan şiir ve eleştiri ağırlıklı aylık edebiyat dergisi
Akatalpa (www.akatalpa.org), şiir ve yazarlarının başışladıkları telifler ve bazı şiir dostlarının katkılarıyla yayımlanmaktadır.